*Kirkkoherra*

## VIKTOR MUUKKONEN



*on syntynyt 22. 8. 1898 Taipalsaarella. Papiksi valmistuttuaan hän toimi ensiksi synnyinseurakuntansa kirkkoherran apulaisena. Sitten Lappeen vt. kirkkoherrana ja armovuoden saarnaajana sekä Rautjärven vt. kirkkoherrana, kunnes 1. 12. 1931 siirtyi Kanneljärven kirkkoherraksi.*

# Ilmoita, Herra, minulle sinun tiesi

2 Moos. 33: 13.

Esittäessään yllä olevan pyyntönsä Mooses, Herran suuri palvelija, oli sillä kohdalla elämässänsä, ettei hän uskaltanut ajatella lähteä omien suunnitelmiensa varassa eteenpäin. Olihan kysymys siitä, mikä lopputulos oli nyt valittavalla suunnalla oleva. Ja näin ei ainoastaan hänen omalla, vaan myös Israelin kansan kohdalla, jota johtamaan Egyptin orjuudesta Kaanaan luvattuun maahan Herra oli hänet kutsunut.

Mitä sanoo tämä otsikkomme sana meille? Mitä se sanoo, ajatellen Suomen kansaa kokonaisuudessaan, mitä kotiseutunsa jättäneen Karjalan heimon kohdalla, mitä jokaiselle yksityiselle, pitkän evakkotaipaleen kulkeneelle ja uuteen ympäristöön asettuneelle, siinä elämän tien itsellensä ja läheisilleen raivanneelle, mitä aikaisemmassa ympäristössänsä pysyvästikin asuvalle?

Se tahtoo kuin ystävänä olla tarttumassa kädestä ja viemässä ratkaisemaan kaikkia elämän vaikeuksia sillä samalla paikalla,

missä Israelin kansan heikoksi itsensä tunteva suuri johtaja oli silloin, kun hän lausui yllä olevat. Hän oli Herran edessä.

Kansamme kokonaisuudessaan on ollut monta kertaa samojen tuntujen edessä, mikä sai Mooseksen esittämään tuon pyyntönsä Herralle. Muistamme talvisodan raskaat päivät ja toisen sotamme kohtalontuntuiset vuodet ja niiden jälkeisetkin, monessa mielessä ankeat ajat. Muistamme murheen täyden evakkotien, jolle karjalainen heimo sai lähteä rakkaalta kotiseudultansa, jota se ei voi koskaan unohtaa. Sillä aina väikkyy unelmien ja muistojen pyhätössä aikaisemmin elettyjen vuosien ja vuosikymmenien unohtumaton aika.

Yhteisten muistojen puitteissa eroittuvat myös jokaisen yksityisen murheet. Sellaisena piirtyy sielun silmien eteen lähinnä oman kodin menetys, jos on saanut jakaa Karjalan heimon kohtalon. Ja kehyksenä tämän menetyksen kohdalla aukenevat koko kotiseudun armaat kasvot, maisemat, tiet, metsät, järvet, kotikirkko, sen vierellä oleva »Jumalan puisto» nukkujineen sekä koko se elämän kausi, mikä liittää eroittamattomasti näihin paikkoihin. Ja lisänä tähän kuvaan kuuluu vielä se, mikä jokaisen vaeltajan elämässä on erikoisesti hänelle sattunut, sellaista, mikä on ollut häntä viemässä Herran eteen. Muistatko jotain sattunutta vastoinkäymistä tällöin, hyvä lukijani, tai muistatko sinulle rakasta omaista tai ystävää, joka nyt on poissa viereltäsi? Tai onko sairaus ollut se Herran palvelija, joka on tahtonut pysäyttää sinut tekstimme sanan paikalle?

Ja vielä: monen kohdalla sentään meistä on edellä kosketellun mukana tai ehkä erillisenä siitä, Hengen sisäisen vetämisen kautta herännyt sydämessä sama murhe, joka sai Paavalin huudahtamaan: »Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?» — ja Lutherin valittamaan tuskaisena luostarikammiossansa: »Minun syntini, minun syntini, minun suuri syntini!» Oletko sinä, lukijani, yksi niistä, jolle on tämäkin murhe tuttu?

Suomen kansa kokonaisuutena ei ole vielä ymmärtänyt etsikkoaikaansa. Eikä Karjalan heimokaan ole heimona, enemmän kuin muukaan Suomen asujamisto, sen kohdalle tullutta kutsua vastaan ottanut. Mutta on monia, joiden korva »on avautunut kuulemaan opetuslapsen tavalla» heille tullutta Herran sanaa. Eräs karjalainen, monenlaista kokenut perheen isä kirjoittaa: »Olen hyvin usein hiljaisina hetkinäni ajatellut, kuinka raskasta ja toivotonta olisikaan nyt elämä, ellei saisi toivon silmin katsella ylöspäin. Sieltä kaukaa hohtaa uskon silmiin kirkas valo, suuri aurinko, iäinen päivä, sieltä välkkyy nyt jo kristityn todellinen elämä.» Ja eräs toimen kirjoittaa: »Emme läheskään aina ymmärrä Korkeimman tarkoitusta, mutta kuitenkaan ei tapahdu mitään hänen tietämättään. Ja onhan Jumala rikas, niin että Hän antaa ottaessaankin, vaikka emme sitä murheen aikana niin tajuaisikaan.» Ja viime mainittu jatkaa ajatellessaan omaa elämäänsä: »Olen tullut huomaamaan, että kun olen alkanut luottaa omiin voimiini, niin olen alkanut tuntea väsymystä. Mutta kun olen tullut siihen, etten kontatenkaan yksin jaksaisi, niin kuorma kevenee, kun saa antautua armon käsivarsien kannatettavaksi.»

Mikä on sinun havaintosi elämäsi suurista pysähdyshetkistä, lukijani?

Voimme kaikissa tapauksissa sanoa, että pysähtyminen Herran eteen sillä tavalla kuin Mooses joutui tekemään, ratkaisee kaikki elämämme ongelmat. Ulkonainen elämä vastaisine vaiheinensa saa murheidenkin keskellä oikean ja onnellisen suunnan. Myöskin synnin aiheuttama rauhattomuus tapahtuneissa rikkomuksissa ja olemustamme painavissa raskaissa syntikahteissa haihtuu kuin usva nousevan aamuauringogn säteitten tieltä. Näin siksi, ettei kenenkään tarvitse turhaan huutaa ahdistustaan Herran puoleen. Hän on rukouksia kuuleva Jumala. Älä kuitenkaan väsy, jos et heti saisikaan vastausta.

Mikä on sitten se Herran tie, jolle Hän tahtoo johtaa jalkamme, jos sitä Häneltä pyydämme? Yksityisissä elämän kohtaloissa

ja kansan historian vaiheissa sillä voi olla omat yksilölliset piirteensä, mitä Herra kussakin tapauksessa pitää tarpeellisena. Mutta tuolla tiellä on myös eräs yhteinen tuntomerkki, joka osoittaa, että se on Herran osoittama tie, eikä meidän oman ymmärryksemme ja viisautemme. Se on se, joka kokonaisimpana tulee näkyville Vapahtajamme sanassa: »Minä olen tie.» (Joh. 14: 6). Se, joka elää elämän yhteydessä ja jokapäiväisessä rukousyhteydessä Hänen kanssaan, voi sanoa samalla löytäneensä sen tien, joka johtaa läpi kaiken edessä odottavan perille, iankaikkiseen elämään.

Tuon tien kulkija tietää, ettei ajallisestikaan mitään tarpeellista häneltä puutu. Kuinka voisikaan Hän, joka antoi alttiiksi oman Poikansa rakkaudesta meihin, kieltää muutakaan meille välttämätöntä hänen kanssaan. Jos tarvitsee voimaa ja viisautta kutsumuksensa suorittamiseen, niinkuin Mooses tunsi, jos elämän murheitten paino tuntuu liian raskaalta, kaikessa on elämän koko rikkaus Jeesuksessa meille lahjoitettuna.

Näin sillekin, jota synti painaa ja ahdistaa. Oletko, lukijani, yksi niitä, joille oma elämä ja vaellus, oma syntiluonto on tullut murheen aiheeksi? Käy silloin hiljaisena rukoushetkenäsi samalle paikalle, millä Mooses oli, kun hän lukukappaleemme otsikon hetkenä pyysi: »Osoita, Herra, minulle sinun tiesi!» Tuo pyyntö kannattaa. Jospa niitä, jotka sitä pyytävät, olisi paljon Suomen kansan ja Karjalan heimon keskuudessa!

Sillä hän, joka on sanonut: »Minä olen tie», tuli elämään ja rauhaan johtavaksi tieksi silloin, kun hän Golgatan ristillä kuollen sovitti syntivelkamme Jumalan kanssa. Kun tuolle tielle, Jeesuksen veren vihmomalle, astuu, silloin tulee syntisestä pyhä ja taivaalliselle Isälle kelvollinen ja mieluisa. Jokaisen Herran avaaman tien kulkijan kohdalla toteutuu ennustuksen sana, jonka profeetta lausui jo vuosituhansia sitten: »Siellä on oleva valtatie ja sen nimi on »pyhä tie»: sitä ei kulje saastainen. Joka sitä kulkee, ei eksy.»

Ja vasta tällä tiellä opimme kiittämisen jalon taidon. Vain

ajallisten varassa ollen kiitosmieli niin helposti haihtuu. Vasta silloin, kun Jumalan armon ja anteeksiannon virrat pääsevät tulvimaan köyhään ja tyhjään ihmissydämeen, nousee sieltä kiitos, joka tekee murheen ja kaiken inhimillisen heikkouden keskellä kuoleman varjon vaeltajasta jo täällä ajassa uuden, Kristuksessa elävän luomuksen.

Suomen kansa ja uusilla asuinsijoillaan elävä Karjalan heimo tarvitsee enemmän kuin mitään muuta sellaisia yksilöitä, joille tulee jokapäiväiseksi tuo pyyntö: »Herra, osoita minulle sinun tiesi!» Sillä tuo pyyntö merkitsee elämistä ja vaeltamista Kaikkivaltiaan käden väkevässä varjeluksessa. Se merkitsee myös Kristuksen rauhan, kaikkea inhimillistä ymmärtämystä ylempänä olevan, tutuksi tulemista. Ja se merkitsee samalla sen kokeneen sydämen kiitosmielellä täyttymistä.

Joko sinusta, lukijani, on tullut tämän Jumalan tien kulkija? Jos niin on, pyydä jatkuvasti sitä armoa, että saat kulkea tuota tietä.

Mutta jos et vielä ole tuolla tiellä, pysähdy Herran eteen sinäkin pyytämään: »Herra, osoita minulle sinun tiesi!»

Saat sitä pyytäessäsi itsellesi ja muidenkin kohdalla, joiden kanssa olet kohtalon yhteydessä, ylitse vuotavan siunauksen.

Sillä sen pyynnön kautta viedään jokainen pyytäjä elämän tielle, Kristus-tielle.

Viktor Muukkonen.